

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/46/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111225457
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2111225457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Tomáš Kušnir, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. V. O., narodená XX.XX.XXXX, bytom B.. B. XXXX/XX, H., 2. A. O., narodený XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 573,40 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Trnave č. k. 27C/18/2012-202 zo dňa 29. novembra 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti, ktorým súd návrh zamietol,
potvrďuje.

Mení sa rozsudok v časti zaplatenia trov konania vedľajšiemu účastníkovi tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 164,92 eur k rukám jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 55,19 eur k rukám právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom konanie voči žalovanému v druhom rade zastavil a zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zaplatenia 573,40 eur s príslušenstvom žalovanou v 1 rade. Po právnej stránke rozsudok odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka (ObZ), § 3 ods. 1, § 39 ods. 1, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka. Skutkovo rozsudok odôvodnil tým, že súd podrobil vec z hľadiska súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Ak sa uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu uplatnenému právu. Výkon práv okrem iného nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a o taký prípad ide aj vtedy, ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zák. o ochrane spotrebiteľa). Zákon o ochrane spotrebiteľa definuje nekalé obchodné praktiky dodávateľov voči spotrebiteľom a z toho osobitne taxatívnym spôsobom vypočítava nekalé

obchodné praktiky, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, a ktoré sú uvedené v prílohe č. 1 k zákonu o ochrane spotrebiteľa. Rozdiel, ktorý odlišuje praktiky uvedené v zozname od ostatných je ten, že sú nekalé bez ďalšieho, t. j. bez skúmania dvoch relevantných vlastností, a to: 1. či k nim došlo postupom dodávateľa bez odbornej starostlivosti a 2. či takéto konanie vyvolalo rozhodnutie (ekonomické) spotrebiteľa, napríklad uzavrieť zmluvu, dodatok, vykonať plnenie a podobne. U iných praktík je teda pre záver o nekalosti dôležitá existencia uvedených dvoch aspektov. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak po a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zák. o ochrane spotrebiteľa). Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u/ zák. o ochrane spotrebiteľa). Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ písm. r/ Zákona o ochrane spotrebiteľa). Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane žalovaných, sa súd zaoberal otázkou, či je vedľajší účastník oprávnený podať odpor, vzniesť námietku premlčania a ďalej dôvodnosťou vznesenej námietky. Predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníka v konaní je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. právny záujem na úspešnosti v spore u toho účastníka, ku ktorému pristúpil. O právny záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva). Ako vedľajší účastník sa však s poukazom na § 93 ods. 2 OSP môže zúčastniť aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, v takomto prípade zákon nestanovuje ako podmienku účasti skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Vstup takejto osoby do konania má za cieľ zabezpečiť širšiu ochranu osobám, ktoré sú alebo môžu byť v znevýhodnenom postavení (napr. spotrebiteľia, osoby diskriminované z rôznych dôvodov). Vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený na všetky úkony, na ktoré je oprávnený hlavný účastník (s výnimkou dispozície s konaním a jeho predmetom) a tieto úkony robí práve v prospech a s účinkami pre hlavného účastníka, ktorého v spore podporuje. Uplatnenie obrany proti návrhu je procesným právom účastníka konania (odporcu) a rovnaké právo má aj vedľajší účastník, ktorý počas konania vystupuje na jeho strane, na tom, že ide o procesné právo nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe sa uplatňujú rovnako námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy (akou je aj námietka premlčania), keďže procesné právo uplatniť tieto námietky v konaní nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo len v procesnom práve (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 539/2008). Z dôvodov uvedených vyššie je vedľajší účastník osobou oprávnenou na vznesenie námietky premlčania. Žalovaní nemali námietky proti vstupu vedľajšieho účastníka na ich strane a pripojili sa k vznesenej námietke premlčania. Ďalej sa súd zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 28.10.2004 a táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. Navrhovateľ podal návrh dňa 24.11.2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Zámer navrhovateľa dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18.11.2010, ktorú žalovaná podpísala, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Z tohto dôvodu uznanie dlhu žalovanou považuje súd za právne neúčinné, pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaná vedela o jeho premlčaní tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka. Uznať možno aj premlčaný dlh, ale uznávací prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, čo v tomto prípade žalobca nepreukázal. Z dohody vyplýva, že vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch je zakomponované v bode 3 tejto dohody, označenej ako forma splatenia záväzku. Aj

zo samotnej výpovede žalovanej v 1. rade vyplynulo, že táto pri podpisovaní predmetnej dohody nemala vedomosť o premlčaní uplatnenej pohľadávky a ani nevedela, čo slovo premlčanie znamená. Nakoľko žalovaní i vedľajší účastník vzniesli námietku premlčania, túto súd považoval za odôvodnenú, preto z uvedených dôvodov žalobu zamietol. Súd konanie voči žalovanému v 2. rade zastavil podľa § 96 O.s.p., pretože žalobca zoberal voči žalovanému v 2. rade návrh späť. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 146 ods., 2 veta prvá O.s.p.. V časti zastavenia konania žalobca späťvzatím návrhu zavinil zastavenie konania a vo zvyšku konania bola žalovaná v 1. rade plne úspešná, nakoľko súd návrh zamietol. Žalovaní si žiadne trovy konania neuplatnili, preto im súd náhradu trov konania nepriznal, i keď im vzniklo právo na náhradu trov konania. Vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia podľa ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Náhrada bola priznaná za 3 úkony právnej pomoci po 38,18 eur (v zmysle § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. a/ a c/ citovanej vyhlášky), pričom súd vychádzal z tarifnej hodnoty 573,40 eur (prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 02.01.2012, vyjadrenie zo dňa 20.04.2012 a 31.08.2012). Ďalej bol priznaný režijný paušál 3x7,63 eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.). Celkom boli priznané trovy konania v sume 137,43 eur (38,18 eur x 3 + 7,63 eur x 3), ktorú súd zvýšil o 20% DPH 27,49 eur (§ 18 ods. 3 cit. vyhl.), nakoľko je právny zástupca navrhovateľa (správne má byť vedľajšieho účastníka) jej platcom, spolu 164,92 eura. Povinnosť žalobcu prisúdené trovy konania zaplatiť právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka vyplýva z ustanovenia § 149 ods. 1 O.s.p..

Proti rozsudku v časti zamietnutia žaloby voči žalovanej v 1. rade a v časti, v ktorej súd priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania podal odvolanie žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, pričom poukázal na nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav súdom prvého stupňa. Odvolateľ poukázal na to, že dňa 18.11.2010 žalovaná v 1. rade podpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej žalovaná uznala svoj záväzok voči žalobcovi vzniknutý zo zmluvy o úvere uzavretej so Všeobecnou úverovou bankou vo výške 1.936 eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok. Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaná v 1. rade potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojenými. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta O.z. zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, pričom zároveň v danom prípade v čase uznania nebol záväzok žalovanej premlčaný. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta O.z. nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 O.z., čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 O.z. viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ust. § 558 O.z. spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval, t. j. ust. § 110 O.z. nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Navrhovateľ zdôraznil, že ak by aj v danom prípade išlo o premlčaný záväzok a odporca by v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá ust. 110 ods. 1 druhá veta O.z., t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej doby v takomto prípade nastupuje. Rovnaký právny názor je vyjadrený aj v rozsudkoch NS ČR 3Cz 6/68, 33 Cdo 155/2007, 33Odo 934/2005, 33Odo 1039/2004. Pre úplnosť žalobca dodal, že predmetnou dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že žalovanému je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. Dohoda o zmene obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným ako veriteľom a dlžníkom, pričom žalobca ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že žalovaný uznáva svoj záväzok nemohlo byť odporcovi vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Žalobca tiež nesúhlasil, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi, pretože tieto trovy boli vynaložené vedľajším účastníkom neúčelne. Poukázal na to, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa, musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, samotné združenie má vo svojich radoch

členov s právnickým vzdelaním, má pritom možnosť využívať aj podporu ministerstva. Navyše vstúpil do konania z vlastnej iniciatívy, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, pre jeho vstup do konania neexistoval žiaden dôvod a ide mu len o získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/26/2012 a sp.zn. 3Cob/259/2011, právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je potrebné posúdiť ako neúčelné a nadbytočné. Žalobca poukázal tiež na dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z.z. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, jeho paušálnym vstupom do konania sa iba zbytočne navyšujú trovy konania. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/141/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/91/2012 a sp. zn. 16Co/100/2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/35/2012 a sp. zn. 13Co/40/2012. Obdobný právny názor vyslovil aj Ústavný súd SR v náleze II ÚS 78/03. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok preskúmal a v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu v plnom rozsahu, resp. v zmysle § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si žalobca uplatnil trovy konania (prvostupňového a aj odvolacieho) voči žalovanej v 1. rade a voči vedľajšiemu účastníkovi.

K odvolaniu sa vyjadril vedľajší účastník prostredníctvom právneho zástupcu. poukázal na to, že žalobca v stovkách prípadov predkladá súdom rovnaké formuláre dohôd, ktoré spotrebiteľom ako zdanlivo výhodné predkladá na podpis ako „splátkový kalendár“. Spotrebiteľia chcú splátky, avšak na podpis je im predložený celý formulár, ktorý musia podpísať. Ich skutočná vôľa smeruje k dohode o splátkach, nie k uznaniu dlhu. Spotrebiteľia na pojednávaniach často vypovedajú o nátlakových, až agresívnych praktikách dílerov žalobcu uzatvárajúcich formulárové dohody o uznaní dlhu a splátkovom kalendári. Aj v tomto prípade žalovaná uviedla, že chcela zaplatiť dlh v splátkach a za týmto účelom navštívila kanceláriu žalobcu. Nemala záujem dlh uznať, nevedela nič o premlčaní, pri podpisovaní splátkového kalendára sa cítila pod tlakom. Vedľajší účastník poukázal aj na ďalšie rozsudky Krajského súdu v Prešove (11Co/37/2012-88, 12Co/47/2012-97, 11Co/40/2012-141 a ďalšie), v ktorých súd rovnako dospel k záveru, že žalobca pri uzatváraní dohôd o uznaní záväzku a splátkovom kalendári vyhodnocuje konanie žalobcu ako nekalú obchodnú praktiku, túto dohodu považuje za absolútne neplatný právny úkon a prihliada a námietku premlčania nároku žalobcu vznesenú vedľajším účastníkom, resp. žalovanými. Z uvedených dôvodov považoval vedľajší účastník rozsudok súdu za vecne správny vo veci samej a rovnako aj v časti, v ktorej mu bola priznaná náhrada trov konania a preto navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

K odvolaniu sa vyjadrila žalovaná v 1. rade podaním doručeným súdu 22.01.2013. Vo vyjadrení uviedla, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že by jej dohoda o uznaní záväzku a splátkovom kalendári bola zaslaná poštou na domácu adresu. Uvedenú dohodu bola podpísať v Bratislave, potom, ako ju telefonicky kontaktovali. Pani, ktorá ju prijala, jej oznámila, že ak podpíše dohodu, nepodajú žalobu na súd a žalovaná bude mať pokoj. Zároveň jednorázovo uhradila v hotovosti 100 eur vo veci iného úveru, ktorý voči nej žalobca vymáha. Pracovníčka žalobcu mala dohodu pripravenú, neumožnila žalovanej si ju zobrať domov, rovnako jej nebolo povedané, že dlh je premlčaný a ani to, že keď dohodu podpíše, premlčacia lehota sa predĺži. Pracovníčka žalobcu žalovanú ubezpečila, že nejde o nič iné, len že sa žalovanej dovoľuje dlh zaplatiť v splátkach. Z uvedených dôvodov žalovaná v 1. rade navrhla rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie

dôvody. Odvolací súd poukazuje na správne dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa a v plnom rozsahu sa s nimi stotožňuje. K uvedeným dôvodom ešte dodáva nasledovné.

Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade je potrebné v prvom rade posúdiť charakter právneho úkonu, zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 13.03.2003, k uzavretiu ktorej došlo medzi žalovanou v 1. rade a Všeobecnou úverovou bankou a.s., na základe ktorej VÚB a.s. poskytla žalovanej v 1. rade spotrebný úver vo výške 70.000 Sk a žalovaná v 1. rade poskytnuté finančné prostriedky v celom rozsahu nevrátila. Podľa názoru odvolacieho súdu bola spomínaná zmluva o úvere uzavretá podľa ustanovení § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mala banka už pripravený a dopisovala do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovanej, pričom žalovaná obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť a ani neovplyvnila. Podľa znenia § 52 ods. 1 OZ v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 (s prihliadnutím k § 879f ods. 3, 4 sa museli dať do súladu s novou právnou úpravou aj spotrebiteľské zmluvy vzniknuté pred uvedeným dátumom), teda v čase uzavretia zmluvy o úvere medzi účastníkmi, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, táto pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 OZ nespada. Je ale nesporné, že zmluva o spotrebnom úvere zo dňa 13.03.2003 je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. OZ nie je možné vyvodiť, že 5. hlava OZ sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1 OZ, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. OZ je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Keďže Všeobecná úverová banka a.s. bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, vystupovala v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaná v 1. rade pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ju v zmysle § 52 ods. 3 OZ v uvedenom znení považovať za spotrebiteľa a zároveň je spotrebiteľom i v zmysle § 3 ods. 2 z. č. 258/2001 Z. z. Vzhľadom na to, že zmluvou o úvere sa VÚB a.s. zaviazala poskytnúť ako dodávateľ žalovanej ako spotrebiteľovi dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalovaná ako spotrebiteľ sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s odmenou, zmluva uzavretá medzi účastníkmi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) z. č. 258/2001 Z. z., keď zároveň nebolo preukázané, že by zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 z. č. 258/2001 Z. z., a preto nie je vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou zo dňa 13.03.2003 je nevyhnutné posudzovať podľa z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady prednosti aplikácie špeciálnej právnej úpravy, ktorou v danom prípade je z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i § 52 a nasledujúcich OZ, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi VÚB a.s. a žalovanou posudzovať podľa citovaných ustanovení OZ a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Posúdenie záväzkového vzťahu medzi žalovanou a bankou bolo potrebné z toho dôvodu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 08.12.2006 medzi postupcom, VÚB a.s. a postupníkom, t.j. žalobcom, došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej v 1. rade na žalobcu. Postúpenie pohľadávky malo za následok, že žalobca vstúpil do práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako veriteľ. Postupca, VÚB a.s. postúpenú pohľadávku so všetkými právami s ňou spojenými stratil. Postupník, t.j. žalobca nadobudol pohľadávku aj so všetkými námietkami, ktoré možno proti nej uplatniť. K týmto námietkam môžu pribudnúť aj iné námietky, vzniknuté z nového pomeru medzi dlžníkom a novým veriteľom. Žalobca dňa 19.11.2010, ako postupník uzavrel so žalovanou v 1. rade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Správne žalobca v odvolaní uviedol, že predmetnou dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v

tom, že žalovanej je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. Z uvedeného teda vyplýva, že dohodou o uznaní záväzku pôvodný záväzok nezaniká, nevzniká nový záväzok, dochádza len k zmene pôvodne uzavretého záväzku. Následne potom nemožno dospieť k zhodnému právnomu názoru vyjadrenom žalobcom v odvolaní, že žalobca ako postupník pri uzatváraní dohody o uznaní záväzku tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských zmlúv. Podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca vstúpil do práv a povinností postupcu a nedošlo k zániku pôvodne uzavretej zmluvy zo dňa 13.03.2003, len k jej zmene (umožnené splácať záväzok v splátkach), posúdenie zmluvy o spotrebnom úvere z 13.03.2003 a jej dodatku formou uznania záväzku (zo dňa 19.11.2010) sa nezmenilo, ide o spotrebiteľskú zmluvu a žalobcu je potrebné považovať za dodávateľa (voči ktorému možno použiť všetky námietky ako bolo hore uvedené). Ak žalobca ako dodávateľ uzavrel so žalovanou dohodu o uznaní záväzku, je možné dôjsť k záveru, že takáto zmluvná podmienka (dohoda) spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (začala plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota) a preto je neplatná podľa § 53 ods. 5 OZ aj s prihliadnutím aj k uvedenému nižšie.

Ak odvolací súd v súlade s hore uvedeným považoval žalobcu za dodávateľa, a záväzkový vzťah medzi účastníkmi za spotrebiteľský, je potrebné v danej veci tiež aplikovať ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, zák. č. 250/2007 Z.z (predtým zák.č.634/1992Zb. ako súd už vyššie uviedol). Ustanovenie § 4 ods. 8 citovaného zákona stanovuje, že predávajúci (teda aj dodávateľ) nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ustanovenie § 7 ods.2 cit. zák. definuje, že obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade žalobca ako veriteľ dosiahol uzavretie dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 19.11.2010 v dôsledku použitia nekalej obchodnej praktiky (ako to správne vyhodnotil aj súd prvého stupňa) spočívajúcej v tom, že právny úkon, obsahom ktorého bolo uznanie dlhu, bol súčasťou predtlačenej formulára, do ktorého sa doplnili len údaje o žalovanej (súčasťou tohto formulára bolo aj ustanovenie, že žalovaná uznáva premlčaný dlh). Žalobca však počas konania nepreukázal (na ňom bolo dôkazné bremeno), že žalovanej v 1. rade, ako priemernej spotrebiteľke boli akokoľvek vysvetlené, v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti, následky uznania dlhu najmä s ohľadom na jeho premlčanie, resp. dĺžky premlčacej doby. Následne žalovaná bez toho, aby jej boli vysvetlené následky uznania záväzku, dohodu podpísala (došlo k narušeniu ekonomického správania sa priemerného spotrebiteľa). Ak by bol žalobca žalovanej vysvetlil následky uznania záväzku (10-ročná premlčacia lehota), bolo by nelogické, že by žalovaná s takýmto poznatkom dohodu o uznaní záväzku podpísala. Navyše súdu je z jeho rozhodovacej činnosti zrejmé, že žalobca nakupuje premlčané pohľadávky vo veľkom množstve a následne iniciuje stretnutia, na ktorých bez náležitého vysvetlenia následkov uznania záväzkov spotrebiteľom, necháva dohody o uznaní záväzku podpisovať s úmyslom docieľiť nápravu pochybenia právnych predchodcov žalobcu, spočívajúcu v nepodaní žaloby včas (pred uplynutím premlčacej doby) a s cieľom získať výhody na úkor spotrebiteľa.

Je nepochybné, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Pre posúdenie platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné aplikovať ust. § 34 a nasledujúce OZ. Posudzujúc platnosť tohto právneho úkonu odvolací súd dospel k záveru, že ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s § 39 OZ, pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi). Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem. Ako súd vyššie dôvodil, k podpisu dohody o uznaní záväzku došlo za použitia nekalej obchodnej praktiky, t.j. konania v rozpore s dobrými mravmi. Takýto

jednostranný právny úkon je potom potrebné vyhodnotiť ako absolútne neplatný, od počiatku neexistujúci a samozrejme nespôsobilý následky, t.j. v konkrétnom prípade nedošlo platne k uznaniu záväzku, čo má za následok, že v danom prípade je premlčacia lehota 3-ročná (resp. 4-ročná podľa ObZ). Premlčacia lehota začala v danom prípade plynúť 29.10.2004, deň po splatnosti pohľadávky (zo spisu vyplýva, že pohľadávka sa stala splatnou 28.10.2004) a uplynula 28.10.2007 (resp. 28.10.2008). Žalobca podal žalobu na súd 24.11.2011. Vzhľadom k tomu, že žalovaná (resp. vedľajší účastník) vznesla námietku premlčania, súd prvého stupňa k nej správne prihliadol a žalobu zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu podľa § 55 ods. 1 OZ sa zmluvné dojednania spotrebiteľských zmlúv nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nesmie vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak zhoršiť svoje postavenie. Jeho postavenie nesmie byť zhoršené ani s jeho súhlasom, preto prehlásenie o predĺžení premlčacej lehoty v prospech žalobcu ako podnikateľského subjektu je možné považovať za absolútne neplatné, pretože postavenie spotrebiteľa tým bolo značne zhoršené.

Pre úplnosť je potrebné dodať, že uvedený právny názor je aj v súlade s názorom NS SR vyjadrenom v rozhodnutí z 16.01.2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, podľa ktorého kým rešpektovanie princípu „neznalosť zákona neospravedlňuje“ v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) je potrebné vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je „princíp ochrany spotrebiteľa“. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života odporuje požiadavka na podrobnú (až detailnú) znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

V tejto časti bol rozsudok súdu I. stupňa preto ako vecne správny potvrdený podľa ust. § 219 O.s.p.

Podľa názoru odvolacieho súdu je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne aj v časti, v ktorej súd zaviazal zaplatiť žalobcu náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, čo sa týka výšky náhrady trov konania (a spôsobu rozhodnutia). Súd v rozsudku uložil žalobcovi zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Lehota, ktorú súd určil, však nemá oporu v zákone (§ 160 ods. 1 prvá veta časť pred bodkočiarkou, s poukazom na ust. § 167 ods. 2 O.s.p.), pokiaľ ju súd neodôvodnil a neuviedol, z akého dôvodu poskytuje žalobcovi na plnenie lehotu dlhšiu ako je určená ustanovením § 160 ods. 1 O.s.p. Zároveň súd nesprávne uviedol „od právoplatnosti uznesenia“, správne malo byť uvedené od právoplatnosti „rozsudku“ čo vyplýva z formy rozhodnutia, ktorým súd rozhodoval.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov konania tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku s poukazom na ust. § 220 O.s.p.

K argumentácii žalobcu týkajúcej sa neúčelnosti vynaložených trov konania vedľajšieho účastníka odvolací súd udáva, že skutočnosť, že úkony, ktoré uskutočnil právny zástupca vedľajšieho účastníka, mohol uskutočniť vedľajší účastník, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom. Rovnako ani skutočnosť, že združenie má v radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom. Ak sa účastník môže dať v konaní zastúpiť advokátom, potom je nezrozumiteľná námietka žalobcu, že ak sa vedľajší účastník dá zastúpiť, dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania, pretože v danom prípade nejde o navyšovanie trov, ale o vznik trov v dôsledku ústavného práva na zastupovanie.

Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade konaním vedľajšieho účastníka, zastúpeného právnym zástupcom nedochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania, na ktorú skutočnosť by mal súd prihliadať pri rozhodovaní o trovách konania. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ust. § 3 ods.4, 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi združenia a prostredníctvom týchto

združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov. Proti porušeniu práva a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Z uvedeného je zrejmé, že vedľajší účastník na strane žalovanej vstúpil do konania s cieľom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy žalovanej, a preto pokiaľ vedľajší účastník bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, nemožno v danom prípade zastávať názor, že týmto zastúpením došlo k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania aj s poukazom na ust. § 20 ods.1 zák.č. 586/2003 Z.z. o advokácii, podľa ktorého každý má právo na poskytovanie právnych služieb a môže o ne požiadať u ktoréhokoľvek advokáta. Odvolací súd ďalej dodáva, že v danom prípade nie je možné aplikovať ani ust. § 150 ods.2 O.s.p., nakoľko z dôvodovej správy ustanovenia § 150 ods.2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. účinného od 15.10.2008, vyplýva úmysel predkladateľa zákona vo veciach s nízkou hodnotou sporu pristúpiť k zníženiu neprímeraných trov, ak tieto sú voči pohľadávke v drobných sporoch neprímerané, a to obdobne ako je upravené v Nariadení EP a Rady (ES) č.861/2007 z 11.07.2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, tzv. drobných sporoch. Ide však o konania, kde trovy predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. O takýto prípad však v danej veci nešlo.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočívajúci v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s dvomi významnými právnymi normami: 1. podľa článku 47 ods. 2 ústavy, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi..., 2. podľa § 3 ods. 4 zák.č. 250/2007 Z.z. každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že podľa ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov a preto toto právo môže uplatniť aj také združenie. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľia, združení v nejakom združení, sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou, založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov. Takéto združenie môže byť podľa názoru odvolacieho súdu, vytvorené aj z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (podľa názoru odvolacieho súdu ide o znalost' procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa) a tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže, podľa odvolacieho súdu, vyvodzovať, že také združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše, v zákone č. 250/2007 Z.z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach (§ 1, 3, 4, 10, 14b, 19, 20, 25 a 26a). Ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takému združeniu (porovnaj najmä § 25 citovaného zákona), aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. V tejto spojitosti treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu podľa § 25 zák.č. 250/2007 Z.z. žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom (podľa názoru odvolacieho súdu ani v hmotnoprávných vzťahoch) a tento záver musí byť základom pre posúdenie práva združenia, na náhradu trov konania vzniknutých trovami advokátskeho zastúpenia. Takýto výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 ústavy v spojení s § 3 ods. 4 zák.č. 250/2007 Z.z. je potrebné uplatniť v posudzovanom spore aj vo vzťahu

k § 146 ods. 2 O.s.p., osobitne k náhrade trov konania vzniknutých právnou pomocou poskytnutou advokátom.

Vychádzajúc z takéhoto výkladu ústavy a zákona o ochrane spotrebiteľov odvolací súd je názoru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., (resp. § 146 ods. 2 O.s.p.), ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom boli zbytočné, respektíve neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdom zastúpiť advokátom. Za neúčelný úkon však nemožno bez ďalšieho považovať vstup vedľajšieho účastníka do konania, lebo po prvé, taký úkon občiansky súdny poriadok upravuje a pripúšťa bez obmedzenia (jediným obmedzením je to, že konanie zatiaľ právoplatne neskončilo) a po druhé, ide o vstup do neprávoplatne skončeného konania, v ktorom sa nedá vopred vylúčiť, že vedľajší účastník so zreteľom na povahu súdnej ochrany a jej špecifický predmet, ktorým je ochrana spotrebiteľa vo všeobecnosti môže účinným spôsobom plniť svoju funkciu vedľajšieho účastníka. V tejto veci došlo k takému vstupu do konania, ktorý odvolací súd nepovažuje, so zreteľom na uvedené, za neúčelný procesný úkon, a teda aj trovy tohto úkonu nie sú neúčelne vynaloženými trovami a odvolací súd ani iné neúčelné úkony právnej pomoci nezistil.

V odvolacom konaní plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnej žalobkyni. Trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 55,19 eur, vychádzajúc z hodnoty predmetu sporu 573,40 eur, ako odmena za 1 úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu doručené súdu 15.01.2013, 38,18 eur + 7,81 eur režijný paušál + 20% DPH vo výške 9,20 eur, podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.